

I SAKYNA subėga nemaža vingliuotų kelių. Vasarą šiek tiek „pritrauki“ dulkių debesėlių, tačiau nuvažiuoji į N. Akmenę, Zagarę, Kuršėnus, Staulius, Rygą...

1 O šeštadieniais kartais, nustebk, keleivi, jei iš jono centro grįši nuplėštais skvernais, didesnė spūstis — turgus, parduotuvės atidarytos...

Sakyna — sena gyvenvietė. Beveik prieš 300 metų jai buvo suteiktos miesto teisės. O herbo viduje stovi augalotas vyras, vienoje rankoje laikęs kalaviją, kitoje — skydą.

1918—1919 m. vaistiečiai čia grūmėsi už Tarybų valdžią. Jiems vadovavo Karolis Didžiulis, kurio šviesiam atminimui miestelio centre šakyniečiai pastatė paminklinį akmenį. Aplink jį žydi gėlės. Salla įrengtas stendas tarybinio ūkio rėmūnams. Malonu ir karšta krūtinėje, kad neužmirštame praeities, be kurios mes šiandien negyventumėm!

Sakynoj — aštuonios ar devynios niekuo nepaženklintos gatvės. Vietiniai žmonės jas vadina Maišo, Trijų šunų ir kitais pavadinimais. Jose, kaip anksčiau, nebesiplukdo antys ir žąsys — visur asfaltas. Pažanga. Tačiau skauda širdį ma-

tant, kaip gatvėlems laisvai važinėja vikšriniai traktoriai. O vienas „šaunuolis“ iš melioracijos (numerio nespėjau pastebėti) pelkinėms lėkštemis mėgino kelio dangą pralaužti. Kitą kartą ir su nepakeltais plūgais pravažiuos, o mes

Leningetis N 88 1975. VII 28

ŠAKYNA

tylėsime... Pasirodo, vienai statome, kiti — griauname. Keista! Sako, apylinkėje esąs tuo klaušimu potvarkis. Tačiau pirmininkas ar sekretorius nesivaikys panašių paukščių — mes patys būkim pagrindiniai tų neklauzdų teisėjai. Pamatėme — sugėdinkim.

Miestelio kilimui nėra didelių perspektyvų — visa pramonė — pleininė. Nedrąsiai į Sakyną keliausi žmonės iš vienkietmių, melioruojamų plotų; kur čia vištas ganysl, o ir kalmynai neaišku kokio bus...

Tačiau, kurie pasistatė — nesiskundžia: čia pat biblioteka, kultūros namai, bultinis aptarnavimas, parduotuvė.

O parduotuvėje pirkėjų niekadoms netrūksta: prekių visokių yra. Kas karvutės nelaiko, gall

grietinės, kefyro nusipirkti, kas paršiuoko nešeria, perka ką nors iš mėsiško.

O neturintiems laiko pasigaminti pietus? Valgyklos Sakynoje nėra. Jei pilvas gurgia, bėk į Valakus, tarybinio ūkio centrą. Įdomu, pagal kō-

klus įsitikinimus — ja ten įrengė, juk Sakynoje gyventojų žymiai daugiau? O kiek pravažiuojančių! Tiesa, valgykla aptarnauja dirbtuvėje buv. Jančius mechanizatorius, kontoros darbuotojus. Ir tai neblogai. O Sakynos gyventojams...

Aukščiausias miestelio pastatas — bažnyčia. Bažnyčia, kaip bažnyčia — maldos namai. Prisiimena senesni laikai. Zolinės atliadai prašmatnūs būdavo. Sausokimšai balaganų prigrūdavo su riestainiais, garuojančiomis dešrelėmis, krakmoliniais saldainiais, škapleriais bei rožančiais. Ubagų kelios eilės aplink tvorą susėdavo. Populiariausia būdavo Morta (pavardės niekas nežinojo). Nedidelė, išsiplėtusi, su masyvia pypke dantyse.

Jei duos vyrų pusrubių ar daugiau, ji pašoks ar blevyzgą užrėks. Blevyzgą užtraukdavo kaip reikiant — užsakovali pilvus suėmę raištydavo si.

Tai bent atliadai — nors juokų visiems meilams prikaupdava...

O šiandien beveik tuščia bažnyčia. Kitos mintys užvaldė vaistiečio širdį, kiti jausmai pažadino protą, žmogus ketėsi, tobulėja. Tuo pačiu auga jo poreikiai, interesai. Sakynoje beveik nebeliko aplūžusių pirklių — namai suremontuoti, nudažyti. Virš savo stogų jau senokai vainikus iškėlė Mykolaitis ir Vallukas, baigiamas erdvus vaistinės pastatas. Vainiką greit iškels ir Antanas Mažeika.

Pokario metu žmogus svaajo įsigyti dviratį — šiandien stato garažus motociklams ir lengvojioms mašinoms.

O ateitis? Pasvajokime. Ateityje Sakynai reikėtų ne tik valgyklos — žymiai geresnių kultūros namų, reikėtų maudyklos, reikėtų...

Tai svajonės, kurių įgyvendinimui reikalingas nemažas laiko tarpas, pastangos, lėšos. O šiandien šakyniečiai augina duoną, gimdo ir augina vaikus, džiaugiasi gyvenimu ir tiki dar šviesesnę rytdieną.